

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.447 van 21 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van zijn X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. **De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:**
 - 1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 18 april 2004 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 april 2004.
 2. Op 4 mei 2004 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 5 mei 2004. Hij werd gehoord op 9 juni 2004.
 3. Op 14 juni 2004 besloot de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in en hij werd gehoord op 26 mei 2005, op 13 november 2007, op 30 januari 2008 en op 25 februari 2008.

4. Op 23 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 april 2008 aangetekend verzonden. Dit is de bestreden beslissing.

2. Ten gronde.

1. Blijkens verzoekers verklaringen, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, vreest hij vervolging in zijn land van herkomst omwille van zijn activiteiten voor de KDPI (Koerdische Democratische Partij Iran). Verzoeker stelt sinds 2000-2001 als sympathisant actief te zijn geweest voor deze partij. Zijn activiteiten bestonden erin dat hij twee tot drie keer per maand met zijn vrachtwagen in Sanadaj propagandamateriaal zoals boeken, videocassettes, audiocassettes en pamfletten ging ophalen. In Ilam overhandigde hij het materiaal aan J.M., die een videotheek had en het materiaal verder verspreidde. Op 14 september 2002 zou J.M. zijn opgepakt. Om er meer over te weten te komen zou verzoeker naar de videotheek zijn gegaan en zou hij via de winkelier van de winkel ernaast geprobeerd hebben om informatie te verkrijgen. Op 21 september 2002 zou verzoeker nogmaals zijn langs geweest. Diezelfde avond zou hij door agenten van de Ettela'at zijn opgepakt. Hij zou gedurende drie maanden zijn vastgehouden en gemarteld. Omdat verzoeker halsstarrig zijn activiteiten voor de KDPI en zijn band met J.M. bleef ontkennen werd hij uiteindelijk vrijgelaten. Na een zestal maanden, in mei-juni 2003, zou verzoeker zijn activiteiten hebben hervat. De plaats van J.M. werd ingenomen door S.R., die eveneens in Ilam woonde. Op 24 februari 2004 zou S.R. echter naar verzoekers huis zijn gekomen met het nieuws dat agenten van Ettela'at bij hem waren binnengevallen en bezwarend materiaal hadden gevonden. Verzoeker zou ermee ingestemd hebben om S.R. tijdelijk onderdak te bieden. De dag nadien zou verzoeker 's avonds door zijn neef zijn opgebeld. Deze wist verzoeker te vertellen dat de Ettela'at was binnen gevallen in zijn huis en zijn moeder, zijn zus, zijn broer en S.R. waren opgepakt. Hierop zou verzoeker naar Teheran zijn vertrokken, waar hij zich ongeveer een maand schuil zou hebben gehouden in het huis van een vriend. Hij zou via zijn neef vernomen hebben dat zijn moeder, zus en broer ondertussen waren vrijgelaten maar dat ze nog steeds in de gaten werden gehouden. Hierop zou verzoeker besloten hebben het land te verlaten. Vanuit België zou verzoeker via zijn oom contact hebben gehad met zijn moeder, die hem wist te vertellen dat ze een maandelijkse meldingsplicht had bij de Ettela'at en dat ook verzoekers broer en zus aan dergelijke meldingsplicht onderworpen zijn. Verzoeker verklaart tevens vervolging te vrezen in Iran omwille van zijn deelname aan activiteiten van de KDPI in België.
2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij onvoldoende concrete feiten of elementen heeft aangebracht op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) hij in het geheel niets weet over de actuele situatie van de door hem aangehaalde activisten die als gevolg van hun activiteiten in de problemen zouden zijn gekomen en hij ook geen enkele poging heeft ondernomen om iets over hun lot te weten te komen, (ii) hij niets concreets kon vertellen over de juiste aard van de problemen die zijn naaste familieleden momenteel zouden ondervinden omwille van hem, hij niet weet of zijn familie convocaties toegestuurd kreeg/krijgt of ooit in het bezit is geweest van een stuk dat zou kunnen staven dat hij wel degelijk gevisieerd zou worden en hij evenmin weet of zijn familie op de hoogte is van een officiële beschuldiging tegen hem, dit ondanks het feit dat hij vanuit België telefonische

contacten onderhoudt met zijn oom, die hem met zijn moeder in contact kan brengen, (iii) een reëel risico bij een terugkeer naar Iran alleen bestaat voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name in de openbaarheid treden en verzoeker niet tot deze risicogroep kan gerekend worden, (iv) de door hem neergelegde documenten deze vaststellingen niet meer kunnen ombuigen en (v) medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

3. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing met bepaalde gebreken behept is, de ingeroepen motieven de beslissing niet kunnen dragen en de beslissing wordt gekenmerkt door een kennelijke onredelijkheid. Verder onderneemt verzoeker in het verzoekschrift een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.
4. In de eerste plaats voert verzoeker aan dat hij, sinds hij in België verblijft, zo goed en zo kwaad mogelijk heeft geprobeerd om de problemen die hij in het verleden heeft gehad naar de achtergrond te verschuiven en hij daarom geen contact meer heeft opgenomen met de andere activisten waarmee hij indertijd samenwerkte. Verzoeker stelt dat de mishandelingen waarvan hij tijdens zijn gevangennamen eind 2002 gedurende maanden het slachtoffer was uitermate traumatiserend zijn geweest en hij hieraan zowel psychische problemen als ernstige hartklachten heeft overgehouden. Verzoeker verwijst in dit verband naar het medisch attest dat als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd en stelt dat hij omwille van zijn hartklachten de contacten met zijn vroegere oppositievrienden verbroken heeft. Om dezelfde reden, namelijk zijn hartklachten, en teneinde de stresstoestand waarin hij verkeert onder controle te houden zou hij weinig contacten onderhouden met zijn familie en vraagt hij weinig details over de problemen die zijn familieleden in Iran ondervinden.

Dergelijke uitleg kan niet overtuigen en verklaart overigens niet waarom verzoeker na zijn vrijlating in 2002 geen enkele poging heeft ondernomen om iets te weten te komen over het lot van J.M., terwijl de arrestatie van J.M. nochtans de directe aanleiding is geweest voor verzoekers beweerde arrestatie en verzoeker volgens zijn verklaringen na zijn vrijlating nog meer dan een jaar in Ilam heeft verbleven. Meer nog, hij zou een zestal maanden na zijn vrijlating zijn oppositieactiviteiten hebben hervat zodat hij zeker in staat moet zijn geweest om via zijn oppositievrienden enige informatie over J.M. te bekomen.

Verzoekers argumentatie in het verzoekschrift verklaart evenmin waarom hij geen verdere informatie kan verstrekken over het lot van S.R., terwijl de arrestatie van S.R., verzoekers moeder, broer en zus nochtans de onmiddellijke aanleiding is geweest tot zijn vlucht uit Iran en mede aan de basis ligt van zijn actuele vrees voor vervolging. Verzoeker zou na de arrestatie van S.R. nog gedurende een maand in Teheran hebben verbleven, van waaruit hij contact had met zijn neef, zodat hij nog tijdens zijn verblijf in Iran de mogelijkheid had om zich verder te informeren over wat er precies met S.R. gebeurd was.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker uitermate vaag blijft omtrent de problemen die zijn familie momenteel nog zouden ondervinden omwille van hem en hij zijn bewering dat zowel zijn moeder als zijn broer en zus aan een meldingsplicht bij de Ettala'at zijn onderworpen met geen enkel begin van bewijs, zoals een convocatie, ondersteunt. Meer nog, verzoeker verklaart zelfs niet te weten of zijn familieleden al dan niet convocaties toegestuurd kregen/krijgen noch of ze in het bezit zijn (geweest) van enig ander stuk dat zou kunnen staven dat hij wel degelijk door de Iraanse autoriteiten zou

worden gezocht of geïnterviewd. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om recente informatie te bekomen omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen en hiervan de nodige bewijsstukken te bekomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij hiertoe de nodige inspanningen heeft ondernomen hoewel hij nochtans verklaart vanuit België telefonische contacten te onderhouden met zijn oom, die hem in contact brengt met zijn moeder.

Dergelijk duidelijk gebrek aan interesse in de evolutie van zijn persoonlijke problemen en deze van zijn vrienden doet in ernstige mate afbreuk aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Het feit dat verzoeker traumatische ervaringen zou hebben meegemaakt doet geen afbreuk aan deze overwegingen.

In zoverre verzoeker argumenteert dat hij aan de mishandelingen waarvan hij gedurende zijn gevangenschap in 2002 het slachtoffer is geweest ernstige hartklachten heeft overgehouden en hij omwille van deze hartklachten de contacten met zijn vroegere oppositievrienden heeft verbroken en eveneens weinig contacten met zijn familie onderhoudt, wijst de Raad er vooreerst op dat het door verzoeker neergelegde medisch attest dd. 17 augustus 2007 enkel bevestigt dat hij werd gehospitaliseerd omwille van hartproblemen doch geen uitsluitend geeft over de oorzaak van deze problemen. De behandelende arts concludeert bovendien enkel dat het aangewezen is dat verzoeker geen zware arbeid meer verricht. De Raad ziet niet in waarom hieruit zou moeten volgen dat verzoeker geen interesse meer zou dienen te tonen in zijn beweerde problemen in het land van herkomst. Daarenboven leest de Raad in hetzelfde medisch attest met betrekking tot verzoekers medische voorgeschiedenis het volgende: *“2003: Inferior infarct, waarvoor PTCA met ook stentimplantatie in proximale RAC (vermoedelijk geplaatst in land van oorsprong)”*. Zo verzoeker in 2003 reeds hartproblemen heeft ondervonden en hiervoor in Iran medische behandelingen onderging, is het des te meer ongeloofwaardig dat hij in mei-juni 2003 zijn oppositieactiviteiten zou hebben hervat. Dit klemt des te meer daar kan worden aangenomen dat verzoeker na zijn beweerde arrestatie in 2002, waarbij hij gedurende drie maanden zou zijn vastgehouden en gemarteld doch bij gebrek aan bewijs zou zijn vrijgelaten, door de Iraanse autoriteiten nauwlettend in de gaten zou zijn gehouden zodat een hervatting van zijn beweerde oppositieactiviteiten een zeer risicovolle onderneming zou zijn geweest, gepaard gaand met stress en angst om opnieuw te worden gearresteerd. Het is dan ook totaal ongeloofwaardig dat verzoeker het thans omwille van zijn gezondheidstoestand niet zou aankunnen om vanuit België actuele informatie omtrent zijn beweerde problemen te bekomen terwijl hij in Iran, waar hij reeds te maken had met dezelfde medische problemen, nog wel een dergelijk groot risico zou hebben genomen.

5. Met betrekking tot het attest van de KDPI betoogt verzoeker dat hij tijdens zijn verhoor op 25 februari 2008 duidelijk heeft verklaard dat de KDPI zijn eigen manier heeft om te onderzoeken wat er in Iran gebeurd is en het feit dat hij niet weet te vertellen hoe dit onderzoek in de praktijk gebeurt niet wegneemt dat dit attest een officieel karakter heeft en als bewijskrachtig dient te worden beschouwd.

De Raad wijst erop dat een getuigschrift van een politieke beweging weliswaar een bijkomend bewijs kan zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten maar op zich niet volstaat om het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen, temeer daar het op zijn uitdrukkelijke vraag werd opgesteld en derhalve een duidelijk gedongen karakter vertoont zodat het bezwaarlijk als objectief bewijs van de beweerde vervolgingsfeiten kan worden beschouwd. Gelet op deze overwegingen wordt het

attest niet in aanmerking genomen. Mede gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker derhalve niet aannemelijk dat zijn politiek engagement dateert van voor zijn vlucht naar België en dat hij omwille van dit politiek engagement door de Iraanse autoriteiten werd vervolgd.

6. Wat betreft zijn deelname aan politieke oppositieactiviteiten in België, betwist verzoeker de stelling van het Commissariaat-generaal dat enkel de echt leidende figuren bij terugkeer naar Iran een reëel risico lopen. Verzoeker argumenteert dat Iraniërs die in het buitenland deelnemen aan protestactiviteiten worden opgemerkt door de Iraanse autoriteiten en deze personen bij een terugkeer naar Iran wel degelijk een ernstig risico op vervolging lopen. Hij voert aan dat niet redelijkerwijze kan worden beweerd dat zijn deelname aan de verschillende oppositieactiviteiten zo minimaal zou zijn dat de Iraanse autoriteiten hiervan geen weet zouden hebben. Verzoeker verwijst dienaangaande naar de foto's die hij voorgelegd heeft.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Indien de vreemdeling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie moet met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en de vreemdeling moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden. (UNHCR, "*Note on réfugié sur place claims*", februari 2004).

Zo de Raad niet twijfelt aan verzoekers politieke activiteiten in België als gewone deelnemer aan betogingen en bijeenkomsten, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie aan de verweernota dd. 22 mei 2008 werd gevoegd (Cedoca-antwoorddocument IR2007-011w) dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat vele Iraanse asielzoekers oppositieactiviteiten ontwikkelen om een motief na de vlucht te kunnen staven. Meestal gaat het bij deze activiteiten om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de USA en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet wel van worden uitgegaan dat Iraanse instanties de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de geconsulteerde bronnen alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name in de openbaarheid treden. Actievoerders en gewone deelnemers aan oppositionele activiteiten en protestacties tegen het Iraanse regime in België worden bij een eventuele terugkeer hoogstwaarschijnlijk enkel ondervraagd op de luchthaven en naderhand vrijgelaten. Gewone deelnemers die voorheen geen strafdossier tegen hen hadden lopen, krijgen normaal gezien geen problemen bij terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het ontkennen en tegenspreken van deze overwegingen doch geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert niet correct zou zijn.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten in zijn land van herkomst. De Raad oordeelt tevens dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn activiteiten in België een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker geen blijk geeft van een doorgedreven politieke overtuiging. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker immers dat hij slechts één à twee keer per jaar deelneemt aan een betoging en hij tijdens deze betogingen enkel plakaten draagt. De andere door hem aangehaalde activiteiten zijn louter van logistieke aard. Zo zou hij bij een bijeenkomst ingezet zijn geweest om het inkomgeld te innen of om de decoratie op te hangen. Verzoeker bekleedt binnen de Belgische KDPI-afdeling geen speciale functie, hij heeft nooit deelgenomen aan interne verkiezingen en hij heeft nooit de pers te woord gestaan in naam van de partij. Gelet op zijn profiel kan verzoeker dan ook bezwaarlijk tot hoger genoemde risicogroep worden gerekend, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt geïsoleerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat hij omwille van zijn activiteiten in België als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in zijn geboorteland zou aanzien worden. Met het uiten van blote beweringen en de verwijzing naar een aantal in de loop van de procedure voorgelegde foto's, maakt verzoeker overigens geenszins aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn activiteiten in België of dat zij in staat zouden zijn om hem te identificeren als opponent van het regime.

7. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met de betrekking tot het uittreksel van de overlijdensakte van zijn vader niet betwist, zodat de Raad om dezelfde redenen als de Commissaris-generaal het document niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.
8. De Raad moet verzoekers asielaanvraag slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoekers verhaal, hetgeen om hoger vermelde redenen niet het geval is.
9. In ondergeschikte orde meent verzoeker recht te hebben op de subsidiaire bescherming die voorzien wordt door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat niet kan betwist worden dat er in Iran niet het minste respect bestaat voor de mensenrechten en dat deze mensenrechten er op uitermate grote schaal geschonden worden. Verzoeker stelt dat hij onderworpen zou worden aan een onmenselijke behandeling indien hij naar Iran zou dienen terug te keren.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Een loutere verwijzing naar de bestaande situatie op het vlak van mensenrechten in zijn land van herkomst volstaat niet bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. Het reëel risico dient immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij toont bijgevolg niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

10. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing in voldoende mate.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 oktober 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.